

Симон хвърли няколко банкноти от петдесет шекела между празните чаши. Пиенето бе най-добрият начин да се отърси от черните си мисли. Бруталната смърт на родителите му, ужасното писмо, оставено от баща му, и безплодното пътуване до Израел бяха причината да обиколи две-три заведения в Йерусалим заедно с новия си приятел Маркус, който му правеше компания от съчувствие. Докато се отдалечаваше от бара, Симон се сблъска с млада двойка. До сбиване не се стигна, защото младежът го видя на какъв хал е, а Симон му се извини. Маркус му помогна да стигне без повече инциденти до изхода на „Хиеро бар“.

– Непременно трябва да се извиниш на мъжа, чиято гордост си засегнал в присъствието на жена му – смотолеви Симон. – Особено ако жената е хубава.

– Дори и пиан, не забравяш добрите си обноски.

– Животът при будистите ме научи на състрадание.

– Защо говориш за състрадание, когато става дума за млади хора! – удиви се Маркус.

– Съвсем скоро ще се изпокарат.

– Приятелю, ако продължаваш в същия дух, никога няма да се ожениш.

– Намерих покой в медитацията, далеч от светската суета. Една женитба ще ме съсипе. – Ами ако се влюбиш?

– Любовната е пагубна страст. Спомни си как Кармен омайва Дон Хосе.

И Симон затананика прочутата хабанера на Жорж Бизе:

*Любовта е немирна птица, напразно нея чакаш ти.
Тя се носи и пей самичка, там, гдето иска, тя лети.*

Маркус започна да му приглася и двамата продължиха пътя си, като пееха с цяло гърло. Гласовете им кънтяха между древните стени на Йерусалим, които бяха видели какво ли не през своята хилядолетна история. Алкохолът ги бе освободил от всякакви задръжки и те продължиха изпълнението си пред групата объркали посоката туристи, които предпочетоха предпазливо да се отдалечат. Маркус сви в уличка край Храмовия хълм. Симон го последва, като се олюляваше. Двамата изпънаха гърди и изпратиха към небето думите на операта на Бизе:

Не любиш ме, но аз те любя, а щом те любя, пази се ти!

Дребничък пълен човек с черна шапка ги помоли да пеят по-тихо или да отидат да си дерат гърлата другаде.

– „Пази се ти“ – изтананика Симон и заби пръст в гърдите му.

Маркус укроти Симон и обясни на обидения шишко:

– Приятелю, няма смисъл да се опитвате да вразумите пиан човек.

– Не ме интересува какъв е и не съм ви приятел. Ще извикам полиция.

След което извади мобилния си телефон. Симон обаче се олюля назад-напред и издиша в лицето му.

– А бе ти виждал ли си дъха на дракона?

Взе запалката от джоба си и заплаши, че ще я щракне пред устата си. Човекът ги обяви за луди и побърза да се отдалечи. Двамата се превиха одве от смях и едновременно освободиха стомасите си. Както се беше навел, Симон вдигна един портфейл. Изправи се с мъка и настигна мъжа с черната шапка.

– Изпуснахте това – подаде му го той.

Мъжът прибра портфейла си, измърмори „благодаря“ и сконфузено се отдалечи.

– Имаше късмет, че попадна на теб! – рече Маркус и се приближи към Симон.

– Ами, аз изпуснах портфейла, докато го вадех от джоба му. Не ми се случва, когато съм трезвен.

– Защо го открадна?

– За да ми каже „благодаря“, след като ме обиди. За да има хармония.

– Така го уплаши, че той наистина реши, че ще подпалиш дъха си с пламъка на запалката.

– Нищо чудно, след като дъхам на десетгодишно „Талискър“.

– Нямах да опърлиш дори косъмчетата на носа си.

– Хайде на бас на двайсет евро.

– Дадено.

Двамата си стиснаха ръцете. Симон щракна със запалката. Най-напред изскочи сноп искри. Последва го огнен език. Пламъкът озари недоверчивото ужасено лице на Маркус, който подаде парите, треперейки.

– Какво ти става? – попита Симон.

– От огъня е. Плаши ме.

И му показва полуизгорената си дясна ръка.

– Злополука с барбекю – уточни той.

Симон бе забелязал грозния белег, но от благоприличие не бе задал никакъв въпрос.

– Ще ми се пръсне мехурът – оплака се Симон, за да смени темата. – Трябва да го изпразня.

Двамата веселяци продължиха разходката си в търсене на подходящо място да се облекчат. Застанаха мирно пред някаква стена с вирнати към звездите носове и разкопчани дюкяни.

– Да ти кажа ли нещо? – попита Маркус.

– Добре, но не ме стряскай, защото тези дни много ми се събра.

– Пикаеш върху труп. Симон отскочи назад, напръска обувките си и се вторачи в неподвижния силует в основите на крепостта.

- Това е пекинез – уточни Маркус.
- Пекинез ли?
- Куче.
- Благодаря, зная какво е пекинез. Така ме изплаши!

Двамата се отдалечиха покрай стената, която за щастие им осигуряваше движение по права линия.

– Освен че си джебчия, огнепръскач и пикаеш върху псета, какво друго можеш за правиш?

- Ами мога да бъда аниматор на някое празненство.
- И това ли е всичко?

– Мога да усуча краката си зад тила или с крак да сваля уличната лампа над главата ти, но това са хватки от бойното изкуство, което изучих в един китайски манастир, но не са специална дарба.

– Така, като те гледам, е по-вероятно да се проснеш на земята, преди да си повдигнал и пета към уличната лампа.

- Възкресявам мъртъвци – добави Симон и се препъна в един гроб.

Бяха стигнали до гробището пред Златната порта. Докато Маркус се усмихваше подигравателно, Симон се изправи хладнокръвно, опря се на една надгробна плоча и фъфлейки, започна да рецитира някакво заклинание, което завърши с хълцане. Над мястото, потънало в лунна светлина, внезапно се възцари тишина. Никакъв звук не смущаваше покоя мъртвите.

Никакъв, освен викът на Маркус, който достигна чак до Стената на плача.

Един надгробен камък помръдна.

Едро като дебела котка животно се промъкна зад една делва към полуразрушена гробница. Викът на ужасения Маркус секна. Симон избухна в смях и вдигна ръце, като се преструваше на зомби. Обиденият Маркус му заповяда да млъкне и да уважава мъртвите, които почиваха под краката им. Погледът му се плъзна по огромната стена, която ги делеше от Купола на скалата, и се спря на Златната порта, която някога е била отворена.

– Знаеш ли, че един ден Месията ще мине през нея? – подхвърли той на зомбито, което се кривеше край него.

– Добреее, деее, но пророците не са предвидили, че за да му попречи, Сюлейман ще я зазида.

- Мислиш ли, че Месията ще успее? – попита Маркус.
- Да премине през дебелината стена ли?
- Ще му трябва нещо повече от твоя талант на аниматор на празненства.
- Всъщност никога не съм опитвал.
- Я стой мирен!
- Риск печели, риск губи.
- Хайде да се връщаме в хотела.
- Ловя се на бас на още двацет евро.

Симон протегна длан, за да покаже, че е готов за баса.

- Престани, Симон!
- Докато не удариш дланта ми, няма да мръдна оттук.
- Ти си луд. И пиан.
- Пияния луд е новото ми прозвище.
- Е, щом искаш да си трошиш главата, твоя воля.
- Алкохолът е чудесно болкоуспокояващо.
- Опитът ще ти струва двайсет евро плюс мигрена.
- Давай!

Двамата удариха длани. Симон затвори очи. Докато се преструваше, че се концентрира, Маркус включи мобилния си телефон и избра функцията за снимане на видеоклип. Симон не помръдваше. Хъркаше! Маркус го разтърси, при което и двамата изгубиха равновесие.

- Поздравления, че успяваш да спиш прав, но басът ни беше за друго.
- Канализирах енергията си.

Симон отпусна ръце, повдигна брадичка и се втурна към зазиданата врата.

Войникът, когото изобщо не бяха забелязали и който навярно дремеше в сянката, му извика да спре. Без да му обръща внимание, Симон се затича още по-бързо, глух за предупрежденията, които преминаха в крясъци, последвани от изстрел и тишина.

Маркус откъсна очи от екрана на мобилния си телефон и впери поглед в Портата на Месията. Симон беше изчезнал.

Симон се стресна от хъркане, напомнящо свинско грухтене. Отвори очи и остра болка разцепи мозъка му. Сведе поглед и установи, че лежи върху тънка и твърда като камък постилка. Беше сам в нещо като килия и несъмнено собственото му хъркане го бе събудило. Изправи се бавно, защото се боеше, че пулсиращата болка, която разпъваше челото му, би станала непоносима при порязко движение, и се приближи до вратата. Беше заключена. Почука върху остъклената стена, за да привлече вниманието на униформения от другата страна. Постовият измърмори нещо и посегна към телефона. Симон предположи, че звъни на началството си. Нямахме смисъл да нервничим, тъкмо обратното. Бяха го затворили в изтрезвителното и най-добрият начин да излезе по-бързо оттук бе да покаже, че е трезвен.

Направи няколко дихателни упражнения, за да притъпи главоболието, което му пречеше да мисли. Но най-вече – да си спомни. Как се бе озовал в това охранявано помещение? Къде бе изчезнал Маркус?

Припомни си, че бе пил с приятеля си в различни барове в Йерусалим, че бе скитал из Стария град и бе пял оперни арии. Останалата част от нощта му се губеше. Маркус навярно щеше да знае повече.

Пред остъклената стена се мярна сянка. Ключът

се превъртя два пъти, вратата се отвори и полицаят му заговори на оскъден английски. Сетне го хвана за ръката, в случай че арестантът възнамеряваше да не се подчини, и се обърна към постовия, който от своя страна побутна към Симон служебния дневник, за да се разпише.

Двамата поеха по коридорите на полицейския участък, където цареше трескаво напрежение като в американски сериал. Въведоха Симон в кабинета на някакъв началник, който говореше по телефона. Иззад купчината папки, натупани на бюрото му, шефът му даде знак да седне. С късо подстриганата си коса, черните си очи и ризата с навити ръкави, разкриващи яките му ръце, той приличаше повече на военен, отколкото на ченге. Приключи разговора си на иврит и се представи на Симон на английски:

– Капитан Зив.

– Симон Ланж.

– Знам името ви. Знам също, че сте французин, роден в Бейрут, че сте на трийсет и че живеете в Париж. Знам също така, че сте в Йерусалим до утре.

Капитанът посочи източника си на информация, като заби пръст върху френския паспорт, поставен до мобилния му телефон, който не преставаше да звъни. И добави:

– Но не знаем обаче как сте се озовали на Храмовия площад през изминалата нощ.

– Право да ви кажа и самият аз не знам – отвърна Симон, докато разтриваше слепоочията си.

– Били сте мъртвопиян при Купола на скалата. Пак ви питам: как стигнахте до там?

– Вие го казахте, бях пиян. Нищо не помня. Какво е станало с Маркус?

– Кой е Маркус?

– Приятелят ми. Бяхме заедно.

– Маркус кой?

– Не знам.

– Не знаете фамилията на вашия приятел?

– Срегнах го едва преди няколко дни на погребението на родителите ми. Станахме си симпатични. Той ме подслони тук, в Йерусалим.

Зив си водеше бележки и записа адреса на Маркус, който Симон му продиктува.

– Какво ви доведе в Йерусалим?

Симон предпочете да премълчи истинската причина за присъствието си в свещения град.

– Непрекъснато пътувам. Нямам постоянен адрес. Адресът в паспорта ми е на моите родители.

– От какво живеете?

– Поработвам тук-там или помагам в комуните, когато ме приемат. Понякога преподавам езици, бойни изкуства...

– Бойните изкуства не са съвместими с алкохола.

– Напоследък научих някои лоши новини. Смъртта на родителите ми например.

– Вие да не сте някакъв подстрекател или метежник?

– Не, господин капитан. В траур съм. Чисто и просто, в траур.

– Не смятате ли, че в момента в региона са ни достатъчни атентатите, новата интифада и земетресенията?

– Какво общо имам аз с всичко това?

– Общото е, че грижите ми са в изобилие, за да се съобразявам и с натиска на френското посолство.

Полицаят му подаде паспорта, но не го пусна, преди да приключи с конското:

– Настойчиво ви съветвам занапред да стоите далеч от Храмовия площад и да ограничите употребата на алкохол.

– Бъдете спокоен.

– Ако исках да бъда спокоен, нямаше да съм ченге, а равин. При най-малкото провинение ще ви заключат, нищо, че сте французин.

Най-сетне капитанът подаде паспорта на Симон.

– И да не пропуснете полета си утре вечер.